

Zoe

Nečekané šmátrání

Zoe má pocit, že by asi měla vstávat. V kuchyni je dřez plný špinavého nádobí, koberce se musejí vyluxovat, koupelna umýt. Ale je unavená, je jí teplo a vychutnává si doznívající vzrušení po tom, jak ji probudila ruka šmátralka. Alex je skřivan a Zoe je sova a poslední dobou to vypadá, že kdykoli má jeden z nich náladu na sex, ten druhý spí jako poleno. Přemýšlí, jak je to dlouho – kromě dnešního rána –, co se naposledy milovali. Žijí spolu už tři čtvrtě roku, ale pokud si vzpomíná, za poslední tři měsíce jim postel zavržala tak nanejvýš šestkrát. Dnes ráno to byl on, kdo se chopil iniciativy, a když Zoe začala mumlat něco o tom, že je unavená, políbil ji na ucho a pošeptal jí: „Vždyt nemusíš otevírat oči.“ To na jejích rtech vykouzilo úsměv; jeho dech ji šimral za uchem a ruka, která jí vklouzla pod tričko, probudila nervová zakončení o něco níž. Bylo to příjemné.

Zpětně vzato se jí zdálo, že v cílové rovině až moc spíchal, ale... bylo to příjemné. Zase udělal tu svou věc – ona tomu říká *hákování* –, jak si zaklel ruku pod její levou nohu. Normálně jí to moc příjemné nebývalo (krom toho, že si v té poloze připadala trochu hloupě, nebyla zase tak ohebná a docela bolestivě si napínala podkolenní šlachy), ale dnes ráno byl Alex něžný a jí se zdálo... sama neví, jak to pojmenovat... jako by to myslel vážně nebo tak něco. Aspoň se nepokoušel o *uzamčení*; naposledy

když to zkusil, musela zabořit obličej do polštáře, aby se nerozsmála nahlas. Ne, dnes ráno to bylo příjemné a pak – po příjemně dlouhé chvílce plné objímání a mazlení – vyskočil z postele a prohlásil, že jde „něco nakoupit“. „Ještě si klidně lež,“ řekl jí. „Přinesu ti snídani do postele.“ Co proti tomu namítat?

Sex, bleskne jí hlavou. Úžasná zábava, ale nesmí se nad tím moc přemýšlet. Protože když se nad tím člověk jednou zamyslí, napadne ho: není to celé trochu pitomé? Zná Alovu rutinu skoro nazpaměť, ví, jak jdou popořadě dotyky, polibky, pohyby jeho těla. *Jak když si pilot dělá předletovou přípravu...*

V hloubi duše ví, že jakmile začnete něco – anebo, nedej bože, *někoho* – příliš dopodrobna zkoumat, objeví se drobné nedostatky, které můžou zastínit celkový obraz. *Zrovna jako na těchhle stěnách*, pomyslí si.

V místnosti je už dost světla na to, aby Zoe rozeznala rozpatlané skvrny tmavší barvy prosvítající skrz dva nátěry Ranní mlhou. Alex tvrdí, že nic takového nevidí, že si to Zoe jenom namlouvá. Dokáže ji o tom přesvědčovat s takovou sebejistotou, že Zoe někdy zaváhá, jestli to tak doopravdy není. *Soustřed' se na pozitiva*, říká si v duchu.

A jaká jsou vlastně pozitiva? Alex je frajer, je pěkný, má dobrou figuru – byt' už je místy o něco měkčí, než když se seznámili – a je dobrý (*nebo jen průměrný?*) v posteli.

Zoe spala s jedenácti muži. Šest partnerů a pár úletů v rozmezí od jedné noci do několika dní. Nikdy si tyhle muže a chlapce nezkoušela seřadit podle toho, jak se předvedli v posteli, ale bez zaváhání ví, kdo by na takovém seznamu obsadil první příčku: Ken Coleman, student matematiky ze třetíku, se kterým chodila, když byla sama v druhém ročníku. „Klacek Ken“, jak mu někdo – s největší pravděpodobností Vicky – začal přezdívat. I poslední místo bylo jasně dané (Jacob Kentish, student filozofie, malý penis, páchnoucí dech, podivné zvuky), ale seřadit těch

zbylých devět je už o poznání těžší. Když je začne její mysl sama od sebe srovnávat, Zoe se tomu podvědomě brání. *Co kdyby se Alex dostal pod průměr?* Pokud by to tak bylo, rozhodně se o tom nechce přesvědčovat. Teď už si spolu vzali hypotéku – moderní ekvivalent svatby – a nemá smysl sestavovat si nějaké žebříčky jako malá holka. Alex je dobrý milenec; je něžný, aspoň většinou, je čistý, aspoň většinou, a ona s ním aspoň většinou prožije příjemný malý orgasmus. Není to žádná žhavá láva, oči navrch hlavy a neovladatelný křik, jako to zažívala s Kenem, to ne, ale i takhle může být celkem spokojená.

Ačkoli – a tohle je novinka – v poslední době pociťuje asi tak týden před menstruací... ne, nenapadne ji lepší slovo než *sžíravou... sžíravou* chuť na sex. Ne na něžné milování, ale na divoký zvířecí sex. Zoe váhá, jestli se nezačínají ozývat její biologické hodiny. Za jedenáct měsíců jí bude třicet, takže se to zdá trochu předčasné. Možná to je tím, že si s Alexem koupili dům, že si začali budovat hnízdo. *Kdo to, sakra, nahlásil mým vaječníkům?* říká si v duchu.

Zoe si uvědomí, že zadržuje dech – nový zvyk, ke kterému nějak přišla během minulého roku. Přistihne se při tom několikrát za den – když sedí u stolu nebo leží v posteli, hrudník se jí nehýbe a plíce má plné zadržovaného vzduchu. Je v tom něco uklidňujícího, ale na druhou stranu taky trochu zvláštního – člověk musí sám sobě připomínat, že musí *dýjjj-chat*. Asi to bude ze stresu.

Že by představa těhotenství vyvolávala takové obavy? Anebo je to představa, že by otěhotněla s Alexem? Zoe se v duchu otřepe. A výdech... a nádech.

V ostrém říjnovém světle si znovu vzpomene, jak byl dnes ráno Alex něžný, a připomene si, aby žila současností. Otevře zásuvku nočního stolku a vyndá z ní plátíčko s antikoncepcí. Jednu pilulku si vymáčkne do dlaně a nasucho ji polkne.

Když se znovu probudí, chce se jí na záchod. V domě je zima a vzrušení po ranním milování už dávno pominulo. Ví, že na dlaždičkách v koupelně jí budou bosé nohy mrznout jako na ledě, tak se zatím choulí pod peřinou, aby si vychutnala poslední zbytky tepla. Za dva měsíce budou Vánoce a možná by nebylo od věci, kdyby si s Alexem navzájem koupili pantofle – není to drahé, je to praktické a...

„Kristepane,“ řekne nahlas. „Začínám se chovat jako máma.“

Ale na těch pantoflích vlastně není nic špatného.

Zoe věří, že kdyby se jí podařilo myslet na něco jiného než na vlastní močový měchýř, mohla by vydržet v posteli ještě nějakých deset minut. Anebo aspoň pět. Kotel se zřejmě už zase rozhodl, že je trochu potrápí. Už je zralý na výměnu, ale nemá jí moc peněz a v dohledné době na tom asi nebudou líp. Asi jim nezbyde než si držet zkrěhlé palce, aby to s nimi ještě jednu zimu vydržel, než v tichosti odejde na věčnost nebo vybuchne.

Špatná volba slov, napomene se v duchu, protože už se zase ozývá její měchýř. Podívá se na hodiny – 10.15 – a odhaduje, jak dlouho pospávala. Deset minut? Hodinu? Napíná uši, ale v domě je ticho – žádný šramot z kuchyně, žádné bublání vody v konvici. Zavolá na Alexe, ale ten se neozývá, z čehož Zoe usuzuje, že nemohla spát tak dlouho. Odkopne peřinu a po špičkách běží do koupelny.

Když sedí na záchodě a dívá se na své přešlapující nohy, všimne si Zoe zaschlých skvrn na dlaždicích. Čím to je, pomyslí si, že muži jako by se nedokázali trefit do mísy? Anebo neprávem zobecňuje? Alex je první muž, se kterým bydlí, takže nemá srovnání. Tedy kromě jejího otce, ale rodiče mají doma u ložnice vlastní koupelnu a dvakrát do týdne k nim chodí uklízečka. Možná má prostě Alex špatnou mušku. Ne že by mísa představovala příliš malý cíl; i slon by se do ní určitě dokázal trefit, aniž by zkopil okraj i dlaždičky kolem. Představa slona, který

si přišel ulevit do jejich koupelny, vyvolá na její tváři úsměv – připadá jí, že by to byl dobrý námět na obrázkovou knížku pro děti. Možná to v pondělí řekne šefovi, ať se poptá, jestli by se do toho některý z jejich autorů nechtěl pustit. Anebo to možná zkusí sama – nakonec co může být tak těžkého na tom, napsat osm set slov o zvířátkách, která vyvádějí v koupelně? Mohlo by se to jmenovat *Záchod v zoo*; třeba by tomu mohla přes víkend věnovat hodinku nebo dvě a trochu to rozpracovat.

Zoe navlhčí kousek toaletního papíru, skvrny setře a papír spláchne do záchodu. Když spatří svůj odraz v zrcadle (skvrnky zubní pasty ho zdobí jako padající sněhové vločky), přistihne se, jak se mračí a stahuje obočí do ošklivých vrásek, které by jí mohly zůstat, pokud si na to nedá pozor.

„Tak co bude dál?“ zeptá se svého druhého já v zrcadle.

Má tři možnosti: umýt zrcadlo, jít do sprchy anebo zalézt zpátky do postele.

Její odraz se zamračí, jako by jí říkal: *Zbláznila ses?*

„Povídám si tu s odrazem v zrcadle, takže...“

Vrať se do postele a nech toho kluka, ať ti tam donese snídani. Bůh ví, že s úklidem v koupelně ti nepomůže.

„To je fakt,“ uzná Zoe.

Její odraz přikývne. *Já vím.*

Cestou zpátky do ložnice Zoe na chodbě šlápne na vrzající prkno a to jí zkazí náladu. Před čtrnácti dny zavadila o trčící hlavičku hřebíku a roztrhla si punčochy za dvanáct liber. Bylo to už podruhé, co se jí to stalo, a tak se rozhodla ten hřebík vytáhnout ven nůžkami; věděla sice, že to není úplně ideální nástroj, ale ten byl pohřbený někde v jejich maličké kůlně a venku přešlo. Jenže místo aby se Alex zasmál jejímu roztomile nepraktickému, ženskému způsobu řešení problémů, vynadal jí, že nůžky akorát zničí, a důrazně ji požádal, aby laskavě řekla jemu, když bude chtít něco opravit. Obratem se sice omluvil, ale i tak ji ten

jeho výbuch nepříjemně překvapil. A stejně si neudělal čas, aby vzal kladivo a tu zatracenou věc zatloukl. Navíc nejde jen o tohle prkno; dalšího vrzala mají v pokoji pro hosty a ještě jednoho pod stolem v obývacíku. Zoe má sto chutí dojít si do kůlny a udělat to sama, ale bojí se, že by tím vyprovokovala další hádku. A to – ten okamžik prozření ve vlastní chodbě – jí kazí náladu víc než samotné vrzající prkno.

Teď už je příliš vzhůru na to, aby se vracela do postele, a tak roztáhne závěsy v ložnici a zadívá se na úzké zahrádky, namačkané jedna na druhou úplně stejně jako řadové domky v jejich ulici. Je překrásný den a Zoe má pocit, že by si mohli vyrazit na výlet dolů k Temži, vypít si tam někde lahev vína a dívat se na veslaře, jak tiše proplovají kolem. Mohli by jet na kolech, ale ta jsou zahrabaná hluboko v útrokách pavučinami ověšené kůlny pod lavinou kartonových krabic, na které balancuje několik plechovek s barvami. Bylo by to dost práce, dostat je ven, ale Zoe má pocit, že by jim společná vyjížďka v mnoha ohledech prospěla.

Když se do tohoto domu nastěhovali, bylo tu hodně co opravovat: od koberců přes tapety a koupelnu až po kuchyňskou linku. Vlastně skoro všechno. Ale záloha, poplatky, sportřebiče a základní nábytek z Ikey spolykaly všechny jejich úspory. Na uvítanou dostali odhadem tak pět set liber v květinách a lahvích šampaňského, ale jakkoli to zní přízemně, Zoe by byla vděčnější za dárkovou poukázku do obchodu s domácími potřebami. Aspoň by si mohli koupit nové skleničky a nějaké pěkné klepadlo na dveře.

Minulý měsíc Zoe navrhla, že by kreditkou mohli zaplatit aspoň ty nejnnutnější úpravy, ale Alex to odmítl. Nakonec odmítl vůbec se o tom bavit. „Zapomeň na to, Zo,“ řekl tak příkře, jako by konečné rozhodnutí záleželo jen na něm, a jí se to vůbec nelíbilo.

„Ten úrok není tak hrozný,“ namítla a snažila se, aby to znělo neutrálně.

„Jasně, není to skoro nic, Zo. Přesně takhle se lidi dostávají do svrabu. To je ta podělaná úroková past.“ Nelíbilo se jí to – ani to „do svrabu“, ani to „podělaná“ –, ale vydýchala to a snažila se zůstat rozumná. „Naše platy už jediňe porostou, Alexi.“

„Myslíš ten můj,“ odsekl a zíral na ni, jako by ji mlčky vyžýval, ať zkusí něco namítnout. To bylo pod pás, pomyslela si Zoe, ale neuhnula pohledem a dýchala nosem, protože zuby měla pevně zatnuté. Nejhorší na tom bylo, že to brala jako zradu. Nebyl to nakonec právě on, kdo ji přemluvil, aby se vykašlala na dobře placené místo?

„Tak jo,“ řekla nakonec. „Já to udělám. Vezmu si kreditku.“

„Ne,“ odsekl Alex. „To tedy neuděláš. Jsme v tom společně, Zo.“

„Tak to můžeme společně rozhodnout.“

„Není co rozhodovat. Už takhle přijdu pozdě.“

A tím bylo po všem. Alex odešel na fotbal a v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře – nepráskl s nimi, ale ani se nesnažil je zavřít pomalu –, se Zoe dvěma prsty chopila odlepeného kousku tapety a strhla ji. První kousek šel dolů snadno, ale ten další se držel jako klíště – zrovna tak, jako se špatný nápad drží rozčílené myslí. Poté co si ulomila druhý nehet, zašla si Zoe dolů a vzala si na pomoc škrabku, ostrý nůž, houbičku a kbelík s mydlinkovou vodou. O tři hodiny později byla prkna na podlaze tak kluzká jako paluba rybářské lodi, Zoe měla další dva zlomené nehty a bolestivý puchýř na ruce a začínalo být nad slunce jasné, že ten, kdo tuhle místnost naposledy tapetoval, si nedostatek dobrého vkusu bohatě vynahradil volbou kvalitního lepidla. Zoe se podařilo odstranit čtyři pásy kýčovitého kašmírového vzoru; zbývalo jich ještě osm, ale aspoň si poprvé od nastěhování libovala, že jejich ložnice je tak malá. Když usoudila, že dovršení díla zkázy

jí zabere dalších šest hodin, skočila do sprchy a pak vyrazila do města, aby utratila něco z peněz, které neměli.

Když se vrátila domů, byla už tma, a dveře odemykala s trochou provinilé úzkosti. Přeskládala všechno, co koupila (boty a džíny, které nepotřebovala, za dvě stě liber, které neměla) do jediné tašky z toho nejlevnějšího obchodu, ale i tak se bála předstoupit před inkvizici. Proplížila se do obýváku a oddychla si, když zjistila, že Alex spí na pohovce před televizí, kde běží starý válečný film, a nebezpečně blízko u nohou má nedopitou lahev piva. Po špičkách vyběhla nahoru, přičemž se vyhýbala všem vrzajícím prknům, rychle vybalila nové oblečení do své skříňe a prázdnou tašku schovala pod hromadou bot.

Teprve když skříň zavřela, všimla si stěn kolem sebe. Nezůstal na nich ani kousek tapety s kašmírovým vzorem, dokonce ani podklad, který jí vůbec nešel dolů. Podlaha byla vzorně čistá a vytřená, dokonce i postel byla ustlaná a polštářky na přehozu naaranžované přesně tak, jak to sama měla ráda.

„Překvapení,“ ozval se tichý hlas za jejím levým ramenem.

Když si to Zoe teď vybaví, cítí se provinile, že tehdy dopustila, aby to špatné převálcovalo všechno dobré. Položí dlaň na stěnu a přejede rukou po místech, kde podle Alexe žádná barva neprosvítá.

Den poté, co Alex stěny očistil, společně zajeli do obchodu pro kutily, nakoupili štětce a půltucet menších plechovek barvy na zkoušku. Když Alex navrhoval Čerstvou šalvěj, Lilkový sen a – aspoň pro Zoe – Dusivou modrou, v prvním okamžiku se ho chtěla zeptat, jestli to opravdu myslí vážně, ale pak pochopila, že to vážně myslí, a nechtěla mu kazit radost po tom, co předešlého dne udělal takové galantní a romantické gesto. A tak ho nechala váhat mezi různými odstíny modřin, zatímco sama skládala do nákupního vozíku vzorky Studených oblázků, Raní mlhy a Perletové bílé.

Oblékli si vytahaná trička a džíny, které už stejně nechtěli nosit, a začali na stěnách zkoušet různé barvy. Ale zatímco Zoe si v koutě skoro u země nanášela úhledné čtverečky jako vzorník, Alex uprostřed stěny namaloval srdce barvy lilku. Sama věděla, že se to snaží zlehčovat – udělat z toho legrační, romantickou chvilku –, ale v jejích očích jen dělal nepořádek.

„Zkus něco menšího,“ navrhla mu. „Kdybychom se nakonec rozhodli pro světlejší barvu.“

„Jen klid, šotku,“ odvětil Alex a nasadil ten přihlouplý výraz, kterým vždy doprovázel tuhle podobně hloupou přezdívkou.

„No jo,“ řekla. „Já jenom... však víš... kdyby náhodou.“

V tu chvíli vyrazil proti ní se štětcem v ruce. „Možná bys sama potřebovala trochu dokreslit.“

Zoe si podobné scény pamatovala ze spousty filmů a sitcomů. Kdysi to možná bylo vtipné, ale teď to působilo už jen jako klišé; nepobavilo ji to, jen našťvalo.

„Ať tě to ani nenapadne,“ varovala Alexe bez náznaku úsměvu.

„Trocha fialové by ti jenom prospěla,“ řekl a zvedl štětec.

„Ne, vážně.“

„Zvýraznilo by to barvu tvých očí,“ pokračoval a máchl štětcem směrem k ní.

Zoe cítila, jak se jí Lilkový sen roztéká po čele, tvářích a bradě. „Ježíši, Alexi!“

„Co je?“

„Zrovna jsem si umyla vlasy!“

„Páni, dneska jsi opravdu jako šotek.“

A ještě se tvářil ukřivděně.

„Promiň,“ řekla Zoe. „Jsem jenom unavená.“

„Taky se omlouvám,“ prohlásil Alex. „Ale stejně musím říct, že ti to docela sluší.“

Zachránili to tehdy smíchem, který Zoe mimo jiné umožnil přejít se vši vážností k výběru barvy.

„Mně možná jo, ale na stěně už to vypadá trochu jinak.“

„Já vím. Něco umírněnějšího, co?“

Znovu vyrazili do hypermarketu pro kutily a tentokrát si přivezli celé litry barvy, válečky, štětce a další malířské potřeby. Zoe se pokusila stěny očistit, než je začnou natírat naostro, a podařilo se jí odstranit většinu lilkového srdíčka, ale i tak ho na stěně zůstalo dost, aby bylo vidět i přes tři nátěry Ranní mlhy. Když jim došla barva (a Alexovi skoro i trpělivost), Zoe navrhla, že zajedou koupit něco tmavšího.

„Já myslel, že chceš tuhle pitomou Ranní rosou.“

„Mlhu. A nemůžeš mi to říct normálně? Vážně mi nemusíš nadávat.“

Alex se zhluboka nadechl. Jako kdyby se bez toho nedokázal vyjádřit. „Zo, strhal jsem kvůli tobě tapety, potom jsem ti odkýval volbu barev a teď,“ zasmál se, „teď už jsem hrozně unavený.“

„Ale...“

„Zo, to se ti všechno jenom zdá. Já tam nevidím vůbec nic.“

„To proto, že už se setmělo.“

„Je to přece zasa-“ Další hluboký nádech. „Je to ložnice, Zo. Většinu času, co tady strávíme, venku sluníčko svítit nebude.“

Zoe toho raději nechala, než by to přerostlo v hádku.

Teď, o tři týdny později, stojí v ložnici, venku je světlo a Zoe má pocit, že jestli ještě chvilku bude zírat na tu stěnu, neodolá pokušení praštit do ní pěstí. A tak odejde a napustí si vanu.

Myje si vlasy, zaplétá je do sebe jako lano a pak si z nich rukama vymačkává šampon. Jak za ně tahá, cítí na hlavě stovky bodajících jehliček; stará známá bolest je podezřele příjemná...
Jak je to dlouho?

Minimálně od té doby, co přešla z advokacie do nakladatelství, takže už skoro tři roky.

Možná bych si měla koupit odznáček, pomyslí si.

Vzpomíná si, jak seděla ve vaně jednou v neděli večer, sužovaná depresiemi a hrůzou z dalšího týdne v zaměstnání, které z duše nenáviděla. Tahala se za vlasy takovou silou, že by si roztrhla kůži na hlavě, kdyby nakonec přece jen nepovolily. Dvakrát dokonce zatáhla tak moc, až najednou zjistila, že mezi prsty drží dlouhé černé pramínky. Na internetu zjistila, že tohle nutkové chování se jmenuje trichotilomanie; z toho dlouhého slova ji hned začala svědit kůže na hlavě a pohled na obrázky oškubaných, provinile se tvářících žen, které na ni zíraly z monitoru jako hlavy dosloužilých dětských panenek, se ukázal být tou nejrychlejší a nejlepší léčbou. *Rozhodla jsem se udělat radikální řez, abych neskončila jako oškubaná slepice*, řekne si Zoe v duchu, když pouští vlasy a sahá po kondicionéru.

Zatímco přípravek působí, Zoe si oholí nohy Alexovou břitvou. Nemá to rád, když si s ní holí nohy, ale ona zase nemá ráda, když ji nechává ležet na umyvadle, takže jsou si kvit. Jakmile si dnes ráno zahákoval její koleno, Zoe se zastyděla, protože jí bylo jasné, že jak jí rukama přejeđe po kůži, ucítí rašící chloupky. Zkontroluje, jestli se jí na holeních nevrátila vyrážka, ale nic nevidí.

A proč by se jí měla vracet vyrážka? Vždyť vede nádherný život: pracuje na nové knížce – ne, není to *dětská knížka*, je to poutavý příběh pro začínající čtenáře. Pravda, vystupuje v něm kočka, co mluví ve verších, a gepard vyjadřující se výhradně v příslovích, ale je to knížka, která těm mladým čtenářům přináší důležité poselství: buďte se sebou spokojeni takoví, jací jste. *To je vlastně dost důležité poselství i pro velké.*

Zoe oklepe břitvu o stěnu vany a dívá se, jak se na hladině její koupele mezi bublinkami nazelenalé pěny mísí její a Alexovy chloupky. Je to téměř romantické, byť trochu nechutným způsobem. A Alex je romantik, když na to má náladu. Ano, někdy je to s ním docela těžké – občas na různé věci zapomíná,

občas nadělá nepořádek, občas je... je to s ním prostě těžké. Ale na druhou stranu má silné nohy fotbalisty, chlupatou hrud', hluboký hlas a dolíček v bradě. Zoe ví, že ho nedokáže hodnotit nezáujatě, ale mezi partnery jejích kamarádek je Alex jednoznačně nejkrásnější. A navíc je to přece její rytíř na bílém koni! Jestli má radost z nového zaměstnání, měla by poděkovat Alexovi, že jí dodal dost odvahy, aby opustila to předchozí.

Voda ve vaně vystydlá a na hladině zůstaly jen černé ostrůvky Alexových vousů a Zoeiných chloupků. Zadrží dech a ponoří se pod hladinu, jednou rukou si drží nos a druhou si proplachuje vlasy. Ještě se osprchuje, než se usuší.

Když vyleze z vany, zavolá dolů do přízemí, ale Alex se ještě nevrátil z nákupu. Anebo si nasadil sluchátka a pouští si hudbu nebo si hraje nějakou hru na Xboxu. To by koneckonců byl jen další důkaz toho, jaký dovede být ohleduplný. Ví, jak ráda si přispí, a naučil se vyhýbat všem vzájemným prknům v podlaze, takže se po domě dokáže pohybovat „jako nindža“. Pravda, bylo by snazší ta rozvrzaná prkna prostě opravit, ale zas by to nebylo takové roztomilé. Pokud je dole, Zoe jen doufá, že poslouchá hudbu a nestřílí zombíky. Ráda ho pozoruje, jak si pouští desky, trochu špulí rty a pokyvuje hlavou do rytmu; někteří chlapi by v takové situaci vypadali hloupě, zvlášť když by špulili rty, ale Alex je tak pohledný, že si to může dovolit. A kromě toho je na něm vždycky znát, že sám sebe nebere tak docela vážně – je to jen taková jiskřička v oku, jako kdyby říkal: *Já vím*. Dokáže posouvat hlavu do stran, jako to dělají indické tanečnice – ale místo aby si myslel, že při tom vypadá jako frajer, jako by se tím vždycky dobře bavil. Kdykoli se na něj přišla podívat, jak hraje, a on začal takhle hýbat hlavou sem a tam, vždycky si ji pak našel očima v tančícím davu, jako by jí chtěl říct: *Já vím*. Zamílovala se do toho pohledu a do toho muže, který k němu patřil. Udělal to i poprvé, když se setkali.

Pro Zoe to byla čtvrtá zahradní párty v advokátní kanceláři a poté, co se na druhé i třetí dokázala znemožnit, si dávala velký pozor, co pije a kolik. Takže byla celkem střízlivá, když se k ní u baru přitočil pohledný DJ.

„Můžu vás pozvat na drink?“

„Pítí je zadarmo,“ namítla Zoe a oplátila mu úsměv.

DJ na ni spiklenecky mrkl a ztišil hlas. „Tak... jenom jako?“

Zoe přikývla. A šeptem odpověděla: „Tak jo.“

„Zdravím,“ řekl, jako by si jí právě v tom okamžiku všiml. „Můžu vás pozvat na drink?“

„Jasně. Dám si sklenku šampaňského, prosím.“

Nato Alex zahrál údiv, úlek a nakonec rozčarování z toho, jaké má tahle dáma drahé chutě. „Šampaňské? Já...“

Zoe se té improvizace chytila. „Je to snad problém?“

Na okamžik zaváhal. „Ne, to ne, jenomže...“ DJ se poplácal po kapsách. „Obávám se, že jsem si peněženku nechal ve svém Ferrari.“

„To se přece může stát každému,“ řekla Zoe. „Tak já vás pozvu, příště mi to můžete oplatit.“

DJ překvapeně nadzdvihl obočí – *Kdybych s ním měla děti, určitě by měly husté černé vlasy po něm*, blesklo jí hlavou – a zeptal se: „Příště?“

Zoe nebyla od přírody žádná koketa, ale když už jednou narazila na tohohle vtípálka, nechala se tou hrou unést. „Vy jste si to snad nacvičil?“

„A vy?“ zasmál se.

Když hra skončila – v pravou chvíli, než by se stala těžkopádnou a trapnou –, Zoe se otočila na barmana a objednala dvě sklenky šampaňského.

„Tak jak vám mám říkat?“ zeptala se ho potom.

„DJ Lexx,“ řekl a předvedl jí ten pohyb hlavou, ale i úsměv, kterým jako by sám sebe trochu shazoval, „jestli si mě chcete

objednat na párty. Anebo Alex, jestli se mnou příští týden půjdete někam na drink.“

Zoe cinkla svou sklenkou o tu jeho. „Tak na zdraví, Alexi.“